

James S. A. Corey

KALIBÁNOVA VÁLKA

Expanze - kniha druhá

TRIFID

James S. A. Corey
Kalibánova válka

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Caliban's War
Copyright © 2012 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2013
Cover © Daniel Dociu, 2014
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014
ISBN 978-80-7387-724-8

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

KALIBÁNOVA VÁLKA

EXPANZE - KNIHA DRUHÁ

JAMES S. A. COREY

KALIBÁNOVA VÁLKA

EXPANZE - KNIHA DRUHÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

Věnováno Besterovi a Clarkovi, díky nimž jsme tam, kde jsme

Prolog: Mei

„Mei,“ pravila slečna Carrie, „odlož prosím své kreslení. Je tu tvá matka.“

Trvalo jí pár vteřin, než pochopila, co učitelka říká; ne že by neznala ta slova – byly jí už čtyři, nebyla žádné batole –, ale protože jí nezapadala do světa, jak ho znala. Její matka pro ni nemohla přijít. Opustila Ganymeda a odešla žít na stanici Ceres, jelikož, jak to vyjádřil táta, potřebovala nějaký čas pro sebe. Potom se Mei rozbušilo srdce a pomyslela si: *Vrátila se.*

„Mami?“

Z místa, kde Mei seděla u svého zmenšeného malířského stojánku, jí ve výhledu do šatny bránilo koleno slečny Carrie. Ruce měla lepkavé od prstových barev, na dlaních jí vířila červená, modrá a zelená. Posunula se dopředu a hmátla po noze slečny Carrie, jednak aby ji trochu odsunula, jednak aby se jí lépe vstávalo.

„Mei!“ vykřikla slečna Carrie.

Mei se koukla na šmouhu od barvy na jejích kalhotách a spatřila na učitelčině široké tmavé tváři výraz potlačovaného hněvu.

„Omlouvám se, slečno Carrie.“

„V pořádku,“ odvětila učitelka přísným, napjatým tónem, který znamenal, že to v pořádku není, ale že za to Mei nepotrestá. „Běž si prosím umýt ruce a potom se vrať uklidit své místo. Tvoji práci sundám a můžeš ji dát matce. To má být pejsek?“

„To je vesmírná příšera.“

„Moc hezká vesmírná příšera. Tak už si běž umýt ruce, zlato.“

Mei přikývla, otočila se a utíkala do koupelny, halena kolem ní vlála jako cár zachycený ve větracím potrubí.

„A nesahej na stěny!“

„Omlouvám se, slečno Carrie.“

„Dobře. Prostě to očisti, až se umyješ.“

Pustila vodu naplno, barevné víry kvapně opouštěly její kůži. Prováděla příslušné pohyby sušení rukou a nestarala se, jestli z ní náhodou nekape voda. Připadalo jí, jako by se nějak změnila gravitace a místo

k podlaze ji táhla směrem ke dveřím a předsíni. Ostatní děti, na něž se její vzrušení přeneslo, přihlížely, jak Mei z větší části sedřela ze stěny otisky prstů, kvapně nacpala kelímky s barvami na jejich místa do krabice a šoupla ji na polici. Přetáhla si halenu přes hlavu, ani nečekala, až jí s tím slečna Carrie pomůže, a nacpala ji do recyklačního kontejneru.

V předsíni stála slečna Carrie s dalšími dvěma dospělými, ale žádná z těch osob nebyla máma. Jedna z nich, žena, kterou Mei neznala, opatrně držela v ruce obrázek vesmírné příšery a na tváři měla zdvořilý úsměv. Druhý dospělý byl doktor Strickland.

„Ne, hygienu zvládá velmi dobře,“ říkala slečna Carrie. „Jen tu a tam dojde k nějaké malé nehodě, to víte.“

„No ovšem,“ opáčila žena.

„Mei!“ Doktor Strickland se sehnul, až byl sotva vyšší než ona. „Jak se má moje malá oblíbenkyně?“

„Kde je...“ začala, ale než mohla vyslovit *maminka*, chytil ji doktor Strickland do náruče. Byl větší než táta a voněl solí. Naklonil ji dozadu a polechtal ji pod žebry, takže se tolik smála, až už nemohla mluvit.

„Velice vám děkuji,“ řekla žena.

„Bylo mi potěšením.“ Slečna Carrie ženě potřásla rukou. „Moc ráda jsem Mei měla ve třídě.“

Doktor Strickland Mei dál lechtal, dokud dveře školky za nimi nedokončily zavírací cyklus. Pak Mei konečně chytila dech.

„Kde je maminka?“

„Čeká na nás,“ odpověděl doktor Strickland. „Hned tě za ní zavedeme.“

Novější z chodeb Ganymedu byly přepychově široké a vzduchové recyklatory sotva běžely. Z tuctů hydroponických květináčů vyrůstaly čepele vějířovitých listů palmy arekové. Po stěnách se plazily žlutozeleně pruhované listy potosu a pod tím vším trčely jednoduché tmavozelené tchyniny jazyky. LED osvětlení zářilo v plném spektru zlatě a bíle. Táta říkal, že přesně takhle vypadá sluneční světlo na Zemi, a Mei si tu planetu představovala jako obrovskou složitou spleť rostlin a chodeb, nad nimiž slunce svítí v čárách na jasně modrém stropě-nebi, a člověk může přelézt stěny a skončit kdekoli.

Položila hlavu doktoru Stricklandovi na rameno, dívala se mu přes záda a jmenovala každou rostlinu, kterou minuli. *Sansevieria trifasciata*. *Epipremnum aureum*. Táta se vždycky zazubil, když ta jména řekla správně. Když to dokázala sama, cítila, jak se její tělo uklidňuje.

„Ještě nějaké další?“ zeptala se žena. Byla hezká, ale Mei se nelíbil její hlas.

„Ne,“ odvětil doktor Strickland. „Tady Mei je poslední.“

„*Chysalidocarpus lutenscens*,“ pokračovala Mei.

„Tak dobře,“ pravila žena, a pak ještě jednou, měkčeji: „Tak dobře.“

Čím víc se blížili k povrchu, tím byly chodby užší. Starší tunely se zdály špinavější, přestože tu vlastně žádná špína nebyla. To jen že byly víc opotřebované. Ubytovny a laboratoře blízko povrchu představovaly místo, kde žili Meini prarodiče, když přišli na Ganymeda. V těch dobách hlouběji ještě nic neexistovalo. Vzduch tady zvláštěně páchl a recyklátory pořád běžely, hučely a bouchaly.

Dospělí spolu nemluvili, ale doktor Strickland si tu a tam vzpomněl, že je s nimi Mei, a kladl jí otázky: Který kreslený film ze staničního vysílání se jí nejvíc líbí? Kdo je její nejlepší kamarád ve školce? Co měla dnes k obědu? Mei čekala, že začne s těmi druhými otázkami, s těmi, které jí vždycky dával potom, a měla odpovědi připravené.

Neškrábe tě v krku? Ne.

Budíš se v noci zpocená? Ne.

Nemělas tento týden v kakání žádnou krev? Ne.

Brala sis léky dvakrát denně? Ano.

Ale tentokrát jí doktor Strickland žádnou z nich nepoložil. Chodby, jimiž procházeli, byly pořád starší a užší, až se žena musela zařadit za ně, aby se jim mohli vyhnout lidé, kteří šli opačným směrem. Stále si nesla v ruce Mein obrázek stočený do roličky, aby se nezmačkal.

Doktor Strickland se zastavil u neoznačených dveří, přendal si Mei na druhý bok a z kapsy kalhot vytáhl ruční terminál. Zadal cosi do programu, jaký Mei nikdy předtím neviděla, dveře spustily otevírací cyklus s drsnými praskavými zvuky jako ze starého filmu. Chodba, do níž vstoupili, přetékala všelijakým haraburdím a starými kovovými krabicemi.

„Tohle není nemocnice,“ poznamenala Mei.

„Je to zvláštní nemocnice,“ opravil ji doktor Strickland. „Tady jsi asi ještě nebyla, vid’?“

Mei to jako nemocnice nepřipadalo. Vypadalo to tu jako v jednom z těch opuštěných tunelů, o nichž občas mluvil táta. Pozůstatky prostorů z dob, kdy byl Ganymedes nově vybudován, které už nikdo nepoužívá, leda jako sklady. Tento tunel měl na konci jakousi přechodovou komoru, a když jí prošli, vypadalo to už o něco víc jako v nemocnici. Rozhodně byly chodby čistší a ve vzduchu se vznášela vůně ozónu jako v dekontaminačních buňkách.

„Mei! Ahoj, Mei!“

Byl to jeden z těch velkých chlapců, Sandro. Bylo mu skoro pět. Mei na něj zamávala, když s ní doktor Strickland procházel kolem. Hned se cítila trochu líp, když věděla, že tu jsou i velcí kluci. Jestliže tu byli, pravděpodobně bylo všechno v pořádku, i když ta žena, doprovázející doktora Stricklanda, nebyla její matka. Což jí připomnělo...

„Kde je maminka?“

„Brzy za ní půjdeme,“ odpověděl doktor Strickland. „Jenom nejdřív musíme udělat pár věcí.“

„Ne,“ řekla Mei. „Já to nechci.“

Donesl ji do místnosti, která se podobala vyšetřovně, až na to, že tu na stěnách chyběli lvíci z kreslených filmů a stoly neměly tvar smějících se hrochů. Doktor Strickland ji posadil na ocelový vyšetřovací stůl a pohládl ji po hlavě. Mei si založila ruce a zamračila se.

„Chci maminku,“ opakovala a vydala netrpělivý zvuk, jaký vždycky vydával táta.

„No, tak tady počkej a já uvidím, co se s tím dá dělat,“ pravil doktor Strickland s úsměvem. „Umeo?“

„Myslím, že bychom mohli vyrazit. Ještě to ověřit na velitelství, naložit, a startujeme.“

„Jdu to ohlásit. Zůstaňte tady.“

Žena přikývla a doktor Strickland vyšel dveřmi ven. Podívala se dolů na Mei a její hezká tvář se vůbec neusmívala. Mei se vůbec nelíbila.

„Chci svůj obrázek,“ prohlásila Mei. „Není pro vás. Je pro maminku.“

Žena pohlédla na obrázek ve své ruce, jako by zapoměla, že ho má. Rozvinula ho.

„To je vesmírná příšera pro maminku,“ vysvětlila Mei. Tentokrát se žena usmála. Zvedla obrázek a Mei po něm chňapla. Trochu přítom papír pomačkala, ale nedbala na to. Znovu si založila ruce, zamračila se a zavrčela.

„Ty máš ráda vesmírné příšery, dítě?“ zeptala se žena.

„Já chci maminku.“

Žena přistoupila blíž. Voněla po umělých květinách a měla tenké prsty. Zvedla Mei a postavila ji na podlahu.

„Pojď, dítě,“ pravila. „Něco ti ukážu.“

Žena poodešla a Mei na chvíli zaváhala. Neměla tu ženu ráda, ale ještě méně se jí zamlouvalo zůstat sama. Následovala ji. Žena prošla krátkou chodbou, u velkých kovových dveří, podobných starodávné přechodové komoře, vyfukala kód, a když se otevřely, vešla. Mei za ní.

V místnosti za dveřmi bylo chladno a Mei se tam nelíbilo. Nestál tam žádný vyšetřovací stůl, jenom velká skleněná skříň jako akvárium na ryby, až na to, že byla uvnitř suchá a ta věc, která seděla uvnitř, nebyla žádná ryba. Žena Mei pokynem pobídla, ať jde blíž, a když se dívka přiblížila, ostře zatukala na sklo.

Věc uvnitř při tom zvuku vzhledla. Byl to člověk, ale nahý a jeho kůže moc nevypadala jako kůže. Oči mu modře zářily, jako by mu v hlavě planul oheň. A s jeho rukama něco nebylo v pořádku.

Natáhl se ke sklu a Mei začala křičet.

Kapitola první: Bobbie

„Snoopy je zase venku,“ řekl vojín Hillman. „Jeho velící důstojník na něj zaručeně musí být naštvaný.“

Zbrojní seržantka marťanského Sboru vesmírné péčoty Roberta Draperová zvaná Bobbie si upravila zvětšení na displeji v přilbě a pohlédla směrem, kam ukazoval Hillman. O pětadvacet metrů dál četa čtyř mariňáků Spojených národů dupala kolem své předsunuté základny ve světle obřího skleníku, který střežili. Skleníku prakticky zcela totožného s dómem, který momentálně hlídal její oddíl.

Jeden z mariňáků SN měl po stranách přilby černé šmouhy, které připomínaly uši bígla.

„Jo, to je Snoopy,“ pravila Bobbie. „Zatím byl na všech obchůzkách. To by mě zajímalo, co provedl.“

Při strážní službě kolem skleníků na Ganymedu člověk musel dělat všechno pro to, aby si něčím zaměstnal mysl. Včetně úvah o životech mariňáků na druhé straně.

Druhá strana. Před osmnácti měsíci žádné strany nebyly. Vnitřní planety se chovaly jako jedna velká, šťastná, mírně dysfunkční rodina. Pak vypukla ta záležitost s Erotem, a teď si sluneční soustavu rozdělily dvě supersíly a žádná z nich se nehodlala vzdát měsíce Ganymedu, obilnice Jupiterovy soustavy.

Jako měsíc s jakous takous magnetosférou představoval jediné místo, kde v nelítostné radiaci Jupiterova pásu mohla vůbec obstát skleníková úroda, a i tak musely být dómy a habitaty stíněny kvůli ochraně civilního obyvatelstva před osmi remy denně, jimiž Jupiter povrch svého měsíce spaloval.

Bobbiiina ochranná výstroj byla navržena tak, aby v ní voják mohl projít kráterem po nukleární bombě několik minut po výbuchu. Také docela slušně dokázala Jupiteru zabránit v usmažení marťanských mariňáků.

Za pozemskými vojáky na hlídce zářila kupole jejich skleníku v pruhu slabého slunečního světla, zachyceného obřími orbitálními zrcadly. I s těmi by většina pozemských rostlin zahynula na nedostatek sluneč-

ního svitu. Jedině silně modifikované odrůdy vytvořené ganymedskými vědci mohly doufat, že přežijí při tenkém pramínku světla, jímž je zrcadla napájela.

„Slunce brzy zapadne,“ řekla Bobbie a nepřestávala přitom pozorovat pozemské mariňáky mimo jejich malou strážní budku. Věděla, že oni ji sledují právě tak pozorně. Kromě Snoopyho ještě rozeznávala toho, kterému říkali Krafas, protože on či ona určitě neměl nebo neměla víc než metr a čtvrt. Zajímalo by ji, jakou má ona sama tam u nich přezdívku. Možná Velká zrzka. Její ochranné brnění stále neslo maskovací zbarvení marsovského povrchu. Nebyla ještě na Ganymedu dost dlouho, aby si ho stihla dát přemalovat na šedobíle flekaté.

Během následujících pěti minut orbitální zrcadla jedno po druhém zablikala a pohasla; Ganymedes se na několik hodin dostal za Jupitera. Záře skleníku za jejími zády změnila barvu na chemicky modrou, když se zapnulo umělé osvětlení. Celkově se úroveň světla příliš nesnížila, stíny se však zvláště, byť nenápadně, posunuly. Slunce nahoře – odtud ani ne kotouč, spíš pouze nejjasnější hvězda – naposled zasvítilo, než zašlo za okraj Jupitera, a na okamžik bylo slabě vidět prstenec planety.

„Už se vracíte dovnitř,“ oznámil desátník Travis. „Snoopy tvoří zadní voj. Chudák. Můžeme už taky zalézt?“

Bobbie se rozhlédla po špinavém, beztvarem ganymedském ledu. I ve své high-tech výstroji teď vnímala mrazivý chlad měsíce.

„Nee.“

Její oddíl brblal, ale seřadil se. Vedla je pomalým šouravým pochodem pro nízkou gravitaci kolem kupole. Kromě Hillmana a Travise měla v téhle hlídce vojína zelenáče jménem Gourab. Přestože byl u maríny dohromady asi tak minutu a půl, brblal stejně hlasitě jako zbylí dva, včetně táhlého přízvuku Mariner Valley.

Nemohla jim to vyčítat. Byla to práce pro práci. Cosi, čím se vojáci Marsu na Ganymedu zabývali, aby měli co dělat. Jestliže se Země rozhodne, že potřebuje Ganymeda výhradně pro sebe, čtyři pěšáci, pochodující kolem skleníku, to nezastaví. S tucty válečných lodí ze Země i z Marsu v napjatém patovém postavení na oběžné dráze pozná pěcho-ta dole propuknutí konfliktu, až když začnou padat bomby.

Po její levé straně se dóm zvedal téměř do půlkilometrové výše: trojhranné skleněné panely, oddělené měděně lesklými podpěrami, jež z celé konstrukce dělaly mohutnou Faradayovu klec. Dovnitř některé z kupolí se Bobbie jakživa nedostala. Byla sem vyslána z Marsu v rámci obrovského přívalu vojska na vnější planety a prakticky od prvního dne

chodila na pěší hlídky na povrch. Ganymedes pro ni představoval kosmodrom, malou základnu mariňáků a ještě menší předsunutou stanici, která byla momentálně jejím domovem.

Jak se tak šinuli kolem dómu, sledovala Bobbie nevýraznou krajinu. Ganymedes se příliš neměnil, nedošlo-li k nějaké katastrofě. Jeho povrch se skládal převážně z křemičitanového kamení a ledu o pouhých pár stupňů teplejšího než vesmír. Atmosféra byla tak chudá na kyslík, že se mohla vydávat za vakuum. Neprobíhala tu žádná eroze, neuplatňovaly se vlivy počasí. Povrch se měnil, jedině když na něj dopadaly kameny z vesmíru, nebo když se teplá voda z tekutého jádra provalila ven a vytvořila jezera s krátkou životností. Ani k jedné z těchto událostí nedocházelo moc často. Doma na Marsu vítr a prach měnily krajinu z hodiny na hodinu. Tady mohla pochodovat ve vlastních stopách z předešlého dne, i toho před ním. A kdyby se nevrátila, ty stopy ji přežijí. Sama pro sebe si myslela, že je to trochu strašidelné.

Obvyklými hladkými sykoty a tichým klepáním, které vydával její oblek, vybavený posilovači, se začalo prodírat rytmické skřípění. Zpravidla měla displej v přilbě nastavený na minimum. Jinak se mohlo stát, že kvůli nahromadění informací mariňák věděl úplně všechno, jen ne to, co bylo právě před ním. Teď si za použití mrkání a pohybů očí přivolala příslušné údaje a listovala v diagnostických tabulkách. Žlutá kontrolka ji varovala, že v ovladači levého kolena skafandru dochází hydraulická kapalina. Někde musí unikat, ale pomalu, protože oblek nemůže trhlinu najít.

„Hej, hoši, počkejte chvílku,“ zavolala. „Hilly, máš v batohu zásobní hydraulickou kapalinu?“

„Jo.“ Hillman už ji vyndával.

„Stříkni mi do levého kolena, buď tak hodný.“

Hillman si dřepel před ní a pracoval na jejím skafandru, Gourab a Travis mezitím vedli spor, který se zřejmě týkal sportu. Bobbie je přestala poslouchat.

„Tenhle oblek je starožitnost,“ mínil Hillman. „Fakt by sis měla pořídit upgrade. Tyhle věci se prostě budou stávat pořád častěji, víš.“

„Jo, to bych měla,“ přisvědčila Bobbie. Ale to se snáz řeklo, než udělalo. Bobbie neměla postavu, která by se vešla do standardního skafandru, a u maríny ji vždycky div nenutili proskakovat hořícími obručemi, kdykoli žádala o nový na míru. Měřila něco přes dva metry, jen lehce přesahovala průměr mužské populace Marsu, jenomže zčásti díky polynéským předkům vážila v jednom gé přes sto kilo. Nic z toho nebyl tuk, ale kdy-

koli jenom prošla kolem váhy, její svaly jako by pokaždé o něco narostly. Jako příslušnice vesmírné pěchoty pochopitelně trvale posilovala.

Oblek, který měla teď, byl po dvanácti letech aktivní služby první, který jí skutečně seděl. A přestože už se na něm začínalo projevovat stáří, bylo jednodušší udržovat ho v provozu než prosit a škemrat o nový.

Hillman si už ukládal nástroje, když se s praskáním ozvalo Bobbiino rádio.

„Základna čtyři volá hráče. Ozvi se.“

„Slyším, čtyřko,“ odpověděla Bobbie. „Tady hráč jedna. Pokračuj.“

„Kde vězíte, chlapi? Máte půl hodiny zpoždění a nám se tady něco podělal.“

„Promiň, čtyřko, problém s výstrojí,“ ohlásila Bobbie a lámala si hlavu, co se sakra může stát, ale zase ne tolik, aby se na to vyptávala na otevřeném kanále.

„Ihned se vraťte na základnu. Na stanici SN se střílelo. Chystáme se k uzavření.“

Bobbie chvílku trvalo, než si to srovnala v hlavě. Viděla, jak na ni její muži civí se směsí zmatku a obav.

„Ehm, hoši ze Země na vás střílejí?“ zeptala se nakonec.

„Ještě ne, ale vypálili. Hod'te sebou a vraťte se.“

Hillman se zvedl na nohy. Bobbie ohnula koleno, na diagnostickém displeji jí zazářila zelená. Poděkovala Hillymu pokývnutím a řekla: „Pouklusem zpět na základnu. Běžte.“

Bobbie a její oddíl byli ještě půl kilometru od základny, když se spustil všeobecný poplach. Displej v přilbě se jí sám od sebe rozsvítil a přešel do bojového modu. Senzorový systém se aktivoval a začal vyhledávat nepřátelskou činnost; kvůli dokonalému přehledu se napojil na satelity. Uslyšela cvaknutí, jak se pistole, zabudovaná do pravé paže obleku, přepnula do modu volné palby.

Kdyby došlo k orbitálnímu bombardování, už by bylo slyšet tisíce alarmů, ale stejně se neubránila pohledu na oblohu. Žádné záblesky, žádné dráhy po střelách. Nic, jen obrovská masa Jupitera.

Bobbie vyrazila dlouhými kymácivými skoky směrem k základně, oddíl jí beze slova následoval. Člověk vycvičený v používání skafandru s posilovači v nízké gravitaci dokáže rychle zdolat velké vzdálenosti.

Základna se objevila na dohled za křivkou skleníkového domu během pár vteřin, a o dalších pár vteřin později se ukázala i příčina poplachu.

Pěchota Spojených národů útočila na marťanskou základnu. Rok trvající studená válka přešla v horkou. Někde v nitru, hluboko pod mentálním chladem výcviku a disciplíny, byla Bobbie překvapena. Ve skutečnosti nečekala, že ten den přijde.

Zbytek jejího oddílu se mimo základnu rozmístil do obranné linie naproti pozicím SN. Kdosi vytáhl ven *Yojimba* a čtyřmetrový bojový robot se tyčil nad mariňáky jako nějaký bezhlavý obr ve zbroji, jeho masivní kulomet pomalu sledoval pohyb blížících se pozemských vojáků. Oddíl SN o překot zdolával těch 2 500 metrů mezi základnami.

Proč nikdo nemluví? ptala se v duchu. Mlčení její čety bylo děsivé.

A pak, přesně když se její oddíl dostal do palebné linie, zapištěl na ni skafandr varování. Pohled z ptačí perspektivy jí zmizel, ztratila spojení se satelitem. Přehled životních funkcí a stavu výstroje týmu byl také pryč, propojení se skafandry ostatních odříznuto. Utichl i slabý statický šum a zanechal po sobě ticho, které působilo mnohem znepokojivěji.

Pomocí signálů rukama rozmístila své lidi na pravé křídlo, pak pokračovala dál podél linie, aby vyhledala poručíka Givense, svého velícího důstojníka. Zahlédla jeho skafandr vpravo od středu, stál téměř pod *Yojimbem*. Doběhla k němu a přiložila svou přilbu k jeho.

„Co se to kurva děje, poručíku?“ zařvala.

Věnoval jí podrážděný pohled a zakřičel: „Váš odhad je stejně dobrý jako můj. Nemůžem jim říct, ať ustoupí, kvůli tomu rušení, a vizuální varování ignorují. Než vypadlo rádio, dostal jsem povolení pálit, jestliže se k našim pozicím přiblíží na půl kilometru.“

Bobbie měla ještě asi dvě stě dalších otázek, ale vojáci SN za několik vteřin dosáhnu té půlkilometrové hranice, a tak se rozběhla zpátky na pravé křídlo ke svým. Cestou dala počítači ve skafandru za úkol spočítat blížící se síly a označit je jako nepřátelské. Oblek oznámil sedm cílů. Méně než třetina vojáků ze základny.

Tohle nedává smysl.

Přikázala počítači v obleku zobrazit na displeji čáru ve vzdálenosti pěti set metrů. Neřekla svým hochům, že jde o zónu volné palby. To nebylo potřeba. Začnou pálit, až vystřelí ona, a nebudou se vyptávat proč.

Vojáci Spojených národů překročili kilometrovou hranici, stále však nevypálili ani jediný výstřel. Blížili se ve volné formaci, šest v nepravdělné frontě a sedmý asi sedmdesát metrů za nimi. Displej v jejím skafandru jí automaticky vybral v nepřátelské řadě jako nejbližší cíl po-

stavu nejmíc vlevo. Così se jí na tom nezdálo, proto zrušila automatiku, sama zvolila cíl – vojáka vzadu – a dala příkaz ke zvětšení.

Drobná postavička se jí v zaměřovací síti náhle rozrostla. Po zádech jí přeběhl mráz, přidala zvětšení.

Tvor, který se hnál za šesti mariňáky SN, neměl skafandr. Ani se nedalo říct, že šlo o člověka. Kůži měl pokrytou chitinovými pláty podobnými velkým černým šupinám. Jeho hlava, to byl přímo děs; měla nejméně dvojnásobnou velikost a pokrývaly ji podivné trčící výrůstky.

Ale nejděsivější ze všeho byly jeho ruce, příliš velké v porovnání s tělem, příliš dlouhé na svou šířku. Byly to ruce z dětské noční můry. Ruce trolla pod postelí nebo ježibaby, která se vkrádá dovnitř oknem. Ohýbaly se a chmataly do prázdna s neutuchající horečnou energií.

Pozemské síly neútočily. Ustupovaly.

„Zastřelte tu věc, co je honí!“ zaječela Bobbie jen tak, na nikoho určitého.

Než mohli vojáci SN překročit půlkilometrovou čáru, což by přimělo Marťany k palbě, tvor je dostihl.

„Ach, doprdele,“ zašeptala Bobbie. „Doprdele.“

Ta věc chytila nestvůrnými rukama jednoho z vojáků a přetrhla ho vpůli jako papír. Titanokeramická zbroj se rozervala stejně snadno jako tělo pod ní, vyvalily se různé součástky, jak kousky techniky, tak měkké lidské vnitřnosti, a dopadly na led. Zbýlých pět vojáků pádilo ještě rychleji, ale příšeru, která je pronásledovala, první zabití sotva zpomalilo.

„Zastřelte to, zastřelte to, zastřelte to!“ hulákala Bobbie a zahájila palbu. Její výcvik spolu s technologiemi bojového skafandru z ní dělaly neobyčejně výkonný stroj na zabíjení. Jakmile její prst stiskl spoušť zabudované zbraně, začala na netvora svištět řada dvoumili-metrových průbojných střel rychlostí vyšší než tisíc metrů za sekundu. Vypálila na něj během vteřiny padesát dávek. Tvor představoval relativně pomalý cíl o velikosti člověka, běžící přímo. Bobbiin zaměřovací systém dokázal provádět balistické korekce do té míry, že by mohla trefit pingpongový míček v nadzvukové rychlosti. Každá střela netvora zasáhla.

Vůbec mu to nevadilo.

Střely jím prošly a patrně ani nijak zvlášť nezpomalily, než jeho tělo opustily. Z každé rány místo krve vyrazila sprška černých vláken a dopadla na sníh. Bylo to jako střílet do vody. Rány se prakticky uzavíraly rychleji, než vznikaly; jedině černá vlákna, jež se za tvorem táhla, ukazovala, že byl skutečně zasažen.

A potom chytil druhého vojáka SN. Místo co by ho roztrhal na kusy jako předchozího, zatočil s ním a mrštil Pozemšťanem v plné zbroji – mohl vážit přibližně pět set kilo – k Bobbie. Displej v její přilbě sledoval vojáka na jeho obloukovité dráze vzhůru a ochotně se podělil o informaci, že netvor hodil vojákem nikoli směrem k ní, ale přímo *na ni*. S velmi plochou trajektorií. Což znamenalo hodně rychle.

Vrhla se střemhlav stranou, nejrychleji, jak jí objemný oblek dovolil. Nešťastný mariňák SN to napálil do Hillmana, který stál vedle ní, a vmžiku byli oba ti tam, letěli a odráželi se od ledu ve smrtící rychlosti.

Než se stačila obrátit zpátky, zabil netvor dva další pozemské vojáky.

Celá marťanská linie spustila palbu, včetně *Yojimbova* těžkého kulometu. Dva zbylí Pozemšťané se rozdělili a utíkali šikmo od útočníka, pokoušejíce se poskytnout Marťanům volné pole pro střelbu. Netvor byl zasažen stokrát, tisíckrát. Dával se dohromady v plné rychlosti, nepatrně zpomalil, jen když těsně u něj vybuchl jeden z *Yojimbových* granátů.

Bobbie už byla zase na nohou a připojila se k palbě, ale nic tím nezměnila. Tvor narazil do marťanské řady, zabil dva mariňáky rychleji, než dokázala prostým okem sledovat. *Yojimbo* sklouzl stranou mnohem hbitěji, než by se od stroje jeho rozměrů dalo čekat. Bobbie si pomyslela, že ho určitě řídí Sa'id. Chlubil se, že by s ním dokázal zatancovat tango, kdyby se mu zachtělo. Ale ani to nepomohlo. Ještě než mohl Sa'id vypálit z robotova kanónu střelu z bezprostřední blízkosti, netvor k němu z boku přiskočil, chytil dvířka pilota a vyrval je ze závěsů. Sa'id byl vytržen z postroje a vržen přímo nahoru do výšky šedesáti metrů.

Ostatní mariňáci začali ustupovat a po celou dobu přitom pálili. Bez rádia nebylo jak ústup koordinovat. Bobbie zjistila, že běží spolu se všemi zbylými vojáky k dómu. Malá a vzdálená část jejího mozku, která ještě nepodléhala panice, věděla, že sklo a kov kupole nemůže poskytnout žádnou ochranu proti něčemu, co dokáže rozervat ozbrojeného muže vedví a roztrhat na kusy devítitunového robota. Ta část její mysli také rozpoznala marnost veškeré snahy překonat vlastní hrůzu.

Když konečně našla vnější vstup do skleníku, zůstal s ní jen jediný mariňák. Gourab. Takhle zblízka mu viděla skrz zpevněné sklo přilby do obličejce. Ječel na ni něco, co neslyšela. Začala se k němu naklánět, aby se jejich hledí dotkla, ale vtom ji strhl dozadu a srazil na led. Bušil do ovládní dveří kovovou pěstí, snažil se násilím prodrat dovnitř, netvor ho však chytil a jedním ledabylým máchnutím mu odloupl přilbu. Gourab chvíli stál s tváří ve vakuu, mrkal očima a otevíral ústa v neslyšném výkřiku; potom mu netvor utrl hlavu právě tak lehce jako předtím přilbu.

Obrátil se a pohlédl na Bobbie, která ještě ležela na zádech.

Zblízka viděla, že má zářivě modré oči. Žhnoucí, elektrická modř. Byly překrásné. Zvedla pušku a asi půl vteřiny držela spoušť, než si uvědomila, že jí už dávno došla munice. Tvor si prohlížel její zbraň s výrazem zvědavosti, na to by přísahala, pak se jí podíval do očí a naklonil hlavu na stranu.

Tak je to tady, pomyslela si. Takhle tedy sejdu ze světa, a nikdy se nedozvím, co to způsobilo a proč. Se smrtí se dokázala vypořádat. Ale umřít bez jakékoli odpovědi jí připadalo nesmírně kruté.

Tvor udělal krok k ní, zastavil se a otrásl. Z oblasti pasu mu vypučel další pár rukou a svíjel se ve vzduchu jako chapadla. Hlava, už tak groteskně velká, jako by ještě opuchla. Modré oči zářily stejně jasně jako světla v dómech.

A pak příšera vybuchla v ohnivé kouli, která Bobbie odhodila přes led a mrštila jí o nízký hřeben tak tvrdě, že protinárazový gel ve skafandru ztuhl a uvěznil ji na místě.

Zůstala ležet na zádech a pozvolna ztrácela vědomí. Noční nebe nad ní se rozzářilo světlý. Lodi na oběžné dráze po sobě střílely.

Zastavte palbu, pomyslela si, jako by se to pokoušela vtisknout do temnoty. Oni jen ustupovali. Zastavte palbu. Její rádio stále nefungovalo, její skafandr byl mrtvý. Nemohla nikomu sdělit, že vesmírná pěchota Spojených národů neútočila.

Ani to, že útočilo něco úplně jiného.